

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MELCHIORA WATHELETA
přednesené dne 29. května 2018¹

Věc C-21/17

**Catlin Europe SE
proti
O. K. Trans Praha spol. s r.o.**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Nejvyšším soudem (Česká republika)]

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských a obchodních věcech – Nařízení (ES) č. 1896/2006 – Řízení o evropském platebním rozkazu – Doručení platebního rozkazu spolu s návrhem na jeho vydání – Absence překladu tohoto návrhu – Evropský platební rozkaz prohlášený za vykonatelný – Žádost o přezkum podaná po uplynutí lhůty k podání odporu“

1. Prostřednictvím této žádosti o rozhodnutí po předběžné otázce žádá Nejvyšší soud (Česká republika) Soudní dvůr o výklad nařízení (ES) č. 1896/2006² v rámci sporu mezi dvěma společnostmi (Catlin Europe SE a O. K. Trans Praha spol. s r.o.) ve věci řízení o evropském platebním rozkazu.

I. Právní rámec

A. Nařízení č. 1896/2006

2. Jak vyplývá z bodů 1 a 2 odůvodnění nařízení č. 1896/2006, přijímá Evropská unie v rámci vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob, opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem, která jsou nutná k fungování vnitřního trhu, a to odstraňováním překážek řádného průběhu občanskoprávních řízení.

3. Účelem uvedeného nařízení tak podle jeho bodů 9 a 29 odůvodnění je zavedení jednotného rychlého mechanismu vymáhání nesporných peněžních nároků v celé Unii.

4. Článek 1 odst. 1 nařízení č. 1896/2006 stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je:

a) zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně;

a

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. 2006, L 399, s. 1).

- b) umožnit volný pohyb evropských platebních rozkazů ve všech členských státech stanovením minimálních norem, díky jejichž dodržování je zbytečné zahajovat v členském státě výkonu jakékoli mezitímní řízení před uznáním a výkonem.“

5. Článek 2 tohoto nařízení v odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, bez ohledu na povahu soudu. [...]“

6. Článek 7 téhož nařízení stanoví:

„1. Pro podání návrhu na vydání evropského platebního rozkazu se použije vzorový formulář A uvedený v příloze I.

2. V návrhu se uvádí:

- a) jména a adresy stran a případně jejich zástupců a název a adresa soudu, ke kterému se návrh podává;
- b) výše nároku, včetně jistiny a případně úroku, smluvních pokut a nákladů;
- c) v případě požadovaného úroku úroková sazba a období, za něž je tento úrok požadován, pokud není k jistině automaticky připočten zákonný úrok podle právních předpisů členského státu původu;
- d) žalobní důvod včetně popisu okolností, kterých se žalobce dovolává jako základu nároku a případně požadovaného úroku;
- e) popis důkazních prostředků podporujících nárok;
- f) odůvodnění příslušnosti soudu
- a
- g) přeshraniční povaha případu ve smyslu článku 3.

[...]“

7. Článek 8 nařízení č. 1896/2006 stanoví:

„Soud, který obdrží návrh na vydání evropského platebního rozkazu, posoudí co nejdříve a na základě návrhu, zda jsou splněny požadavky stanovené v člácích 2, 3, 4, 6 a 7 a zda se nárok jeví jako opodstatněný. [...]“

8. Článek 12 tohoto nařízení zní následovně:

„1. Jsou-li splněny požadavky stanovené v článku 8, vydá soud evropský platební rozkaz co nejdříve, obvykle do 30 dnů od podání návrhu, a použije k tomu vzorový formulář E uvedený v příloze V.

[...]

2. Evropský platební rozkaz se vydává spolu s kopií formuláře návrhu. [...]

3. V evropském platebním rozkazu bude žalovaný poučen, že má možnost

a) zaplatit žalobci částku uvedenou v rozkazu,

nebo

b) napadnout rozkaz podáním odporu u soudu původu do 30 dnů ode dne, kdy mu byl rozkaz doručen.

4. V evropském platebním rozkazu bude žalovaný informován o tom, že:

a) rozkaz byl vydán pouze na základě informací poskytnutých žalobcem, které nebyly soudem ověřovány;

b) rozkaz se stane vykonatelným, pokud nebude u soudu podán odpor podle článku 16;

c) pokud bude podán odpor, bude řízení pokračovat před příslušnými soudy členského státu původu v souladu s pravidly běžného občanského soudního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo.

5. Soud zajistí, aby byl rozkaz žalovanému doručen v souladu s vnitrostátním právem způsobem, který splňuje minimální normy stanovené v člancích 13, 14 a 15.“

9. Článek 16 odst. 1 až 3 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Proti evropskému platebnímu rozkazu může žalovaný podat odpor u soudu původu [...]

2. Odpor musí být odeslán do 30 dnů od doručení rozkazu žalovanému.

3. Žalovaný v odporu uvede, že nárok popírá, aniž by musel uvádět důvody.“

10. Podle článku 18 téhož nařízení:

„1. Pokud ve lhůtě stanovené v čl. 16 odst. 2, s přihlédnutím k přiměřené době pro doručení odporu, nebyl soudu původu doručen žádný odpor, prohlásí soud původu neprodleně evropský platební rozkaz za vykonatelný, k čemuž použije vzorový formulář G uvedený v příloze VII. Soud ověří datum doručení.

[...]

3. Soud zašle vykonatelný evropský platební rozkaz žalobci.“

11. Článek 19 nařízení č. 1896/2006 zní takto:

„Evropský platební rozkaz, který se v členském státě původu stal vykonatelným, je uznáván a vykonáván v ostatních členských státech, aniž je nutná doložka vykonatelnosti a bez možnosti napadnout jeho uznání.“

12. Článek 20 tohoto nařízení, nadepsaný „Přezkum ve výjimečných případech“, stanoví:

„1. Po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 2 má žalovaný právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud

a) i) byl platební rozkaz doručen některým ze způsobů uvedených v článku 14,

a

- ii) doručení nebylo provedeno dostatečně včas, aby bylo žalovanému umožněno připravit si obhajobu, a to bez jakéhokoli zavinění z jeho strany,

nebo

- b) žalovaný nemohl popřít nárok z důvodu vyšší moci nebo mimořádných okolností, které nezavinil, pokud v obou případech jedná neprodleně.

2. Po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 2 má žalovaný rovněž právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud byl platební rozkaz s ohledem na požadavky stanovené tímto nařízením zjevně vydán chybně nebo z důvodu jiných výjimečných okolností.

3. Pokud soud odmítne žádost žalovaného s odůvodněním, že není splněn žádný z důvodů pro přezkum uvedených v odstavcích 1 a 2, zůstává evropský platební rozkaz v platnosti.

Pokud soud rozhodne, že přezkum je oprávněný na základě některého z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2, je evropský platební rozkaz od počátku neplatný.“

13. Článek 27 nařízení č. 1896/2006, nadepsaný „Vztah k nařízení (ES) č. 1348/2000“, stanoví:

„Tímto nařízením není dotčeno použití nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech [Úř. věst. 2000, L 160, s. 37; Zvl. vyd. 19/01, s. 227].“

14. Podle čl. 33 druhého pododstavce nařízení č. 1896/2006 se toto nařízení použije od 12. prosince 2008.

15. Příloha I uvedeného nařízení obsahuje formulář A, nadepsaný „Návrh na vydání evropského platebního rozkazu“.

16. Formulář E pro vydání evropského platebního rozkazu se nachází v příloze V téhož nařízení.

B. Nařízení č. 1393/2007

17. Za účelem zajistit řádné fungování vnitřního trhu je cílem nařízení č. 1393/2007³ podle jeho bodu 2 odůvodnění zefektivnit a urychlit soudní řízení zavedením zásady zasílání soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech.

18. Body 7 a 10 až 12 odůvodnění tohoto nařízení mimo jiné uvádějí:

- „(7) Rychlost zasílání vyžaduje použití veškerých vhodných prostředků, které zajistí, že budou dodrženy určité podmínky týkající se čitelnosti a spolehlivosti přijaté písemnosti. Bezpečnost zasílání vyžaduje, aby byl k doručované písemnosti přiložen jednotný formulář vyplněný v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení nebo v jiném jazyce, který dožádaný členský stát označí za přijatelný.

[...]

3 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“) a o zrušení nařízení č. 1348/2000 (Úř. věst. 2007, L 324, s. 79).

- (10) K zajištění účinnosti tohoto nařízení by měla být možnost odmítnout doručení písemnosti omezena na výjimečné situace.“
- (11) K usnadnění předávání a doručování písemností mezi členskými státy by měly být používány jednotné formuláře, které jsou uvedeny v přílohách tohoto nařízení.
- (12) Přijímající subjekt by měl adresáta pomocí jednotného formuláře písemně vyrozumět o tom, že může odmítnout přijetí doručované písemnosti v okamžiku jejího doručení, nebo že může zaslat písemnost přijímajícímu subjektu zpět do jednoho týdne od doručení, pokud není v jazyce, kterému rozumí, nebo v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení. Toto pravidlo by se mělo vztahovat i na následné doručení, jakmile adresát využil svého práva na odmítnutí. [...] Mělo by být stanoveno, že opravné doručení odmítnutého dokumentu lze provést tak, že se adresátovi doručí překlad písemnosti.“

19. Nařízení č. 1393/2007 se podle čl. 1 odst. 1 použije na občanské a obchodní věci, kdy musí být soudní nebo mimosoudní písemnost zaslána z jednoho členského státu do druhého za účelem doručení v druhém členském státě.

20. Kapitola II nařízení č. 1393/2007 obsahuje ustanovení, která upravují jednotlivé způsoby zasílání a doručování soudních písemností.

21. V této kapitole se nachází mimo jiné článek 8 tohoto nařízení, nadepsaný „Odmítnutí přijmout písemnost“, který stanoví:

„1. Přijímající subjekt vyrozumí adresáta pomocí jednotného formuláře uvedeného v příloze II o tom, že může odmítnout přijetí doručované písemnosti v okamžiku jejího doručení nebo že může vrátit písemnost přijímajícímu subjektu do jednoho týdne od doručení, pokud není vyhotovena v jednom z následujících jazyků nebo k ní není připojen překlad do některého z těchto jazyků:

- a) jazyk, kterému adresát rozumí, nebo
- b) úřední jazyk přijímajícího členského státu nebo v případě, že v daném členském státě je několik úředních jazyků, úřední jazyk nebo jeden z úředních jazyků místa doručení.

2. Pokud je přijímající subjekt uvědomen o tom, že adresát odmítá písemnost přijmout podle odstavce 1, neprodleně o tom uvědomí odesílající subjekt prostřednictvím potvrzení uvedeného v článku 10 a vrátí žádost a písemnosti, jejichž překlad se vyžaduje.

3. Pokud adresát odmítne přijmout písemnost podle odstavce 1, lze provést opravné doručení písemnosti tak, že se adresátovi v souladu s ustanoveními tohoto nařízení doručí dotyčná písemnost spolu s překladem do jednoho z jazyků stanovených v odstavci 1. V takovém případě je datem doručení písemnosti datum, kdy je v souladu s právními předpisy přijímajícího členského státu doručena písemnost spolu s překladem. Má-li však být podle právních předpisů členského státu písemnost doručena v určité lhůtě, je datem, které je třeba vzít ve vztahu k žadateli v úvahu, datum doručení původní písemnosti určené podle čl. 9 odst. 2.

[...]“

22. Jednotný formulář, který je nadepsán „Informování adresáta o právu odmítnout přijetí písemnosti“ a nachází se v příloze II nařízení č. 1393/2007, obsahuje následující informaci pro adresáta písemnosti:

„Můžete odmítnout přijetí písemnosti, není-li vyhotovena v jazyce, kterému rozumíte, nebo v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení nebo k ní není přiložen překlad do jednoho z těchto jazyků.

Přejete-li si využít tohoto práva, musíte odmítnout převzetí písemnosti v okamžiku doručení přímo osobě, která písemnost doručuje, nebo písemnost zaslat zpět na níže uvedenou adresu ve lhůtě jednoho týdne s prohlášením, že tuto písemnost odmítáte převzít.“

23. Tento jednotný formulář obsahuje rovněž „prohlášení adresáta“, které má tento podepsat v případě, že odmítne přijmout dotyčnou písemnost, a které zní takto:

„Odmítám přijetí připojené písemnosti, neboť není vyhotovena v jazyce, kterému rozumím, nebo v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení, ani k ní není přiložen překlad do jednoho z těchto jazyků.“

24. A konečně uvedený jednotný formulář stanoví, že v tomto případě musí adresát uvést ten úřední jazyk nebo ty úřední jazyky Unie, kterým rozumí.

25. Článek 25 nařízení č. 1393/2007 stanoví:

„1. Nařízení (ES) č. 1348/2000 se zrušuje ode dne použitelnosti tohoto nařízení.

2. Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení [...].“

26. V souladu s jeho čl. 26 druhým pododstavcem se nařízení č. 1393/2007 použije ode dne 13. listopadu 2008.

II. Spor v původním řízení a předběžná otázka

27. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnost O.K. Trans Praha, založená podle českého práva, podala u Okresního soudu Praha – západ (Česká republika) návrh na vydání evropského platebního rozkazu proti společnosti Catlin Innsbruck GmbH se sídlem v Rakousku. V průběhu řízení se společnost Catlin Innsbruck sloučila s jinou společností skupiny Catlin, Catlin Europe, jejíž sídlo se nachází v Kolíně nad Rýnem (Německo). Společnost Catlin Europe se stala právní nástupkyní společnosti Catlin Innsbruck ve věci v původním řízení.

28. Okresní soud Praha – západ tomuto návrhu vyhověl a vydal dne 1. srpna 2012 požadovaný evropský platební rozkaz.

29. Tento platební rozkaz byl společnosti Catlin Europe doručen dne 3. srpna 2012 a stal se vykonatelným dne 3. září 2012.

30. Dne 21. prosince 2012, tedy po uplynutí lhůty k podání odporu stanovené v čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1896/2006, podala Catlin Europe žádost o přezkum uvedeného platebního rozkazu na základě čl. 20 odst. 2 tohoto nařízení.

31. Na podporu této žádosti společnost Catlin Europe tvrdila, že v rozporu s čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 nebyla pomocí jednotného formuláře uvedeného v příloze II tohoto nařízení vyrozuměna o právu odmítnout přijetí doručované písemnosti, pokud k ní není připojen překlad.

32. V projednávané věci totiž byla kopie formuláře návrhu na vydání platebního rozkazu přiložená podle čl. 12 odst. 2 nařízení č. 1896/2006 k platebnímu rozkazu ze dne 1. srpna 2012 vyhotovena pouze v českém jazyce, aniž k ní byl připojen překlad do německého jazyka.

33. V tomto ohledu má společnost Catlin Europe za to, že vzhledem k absenci překladu formuláře návrhu na vydání platebního rozkazu nemohla porozumět návrhu na zahájení řízení, což představuje výjimečnou okolnost ve smyslu čl. 20 odst. 2 uvedeného nařízení, která zakládá právo na přezkum platebního rozkazu na základě tohoto ustanovení.

34. Tato žádost o přezkum však byla Okresním soudem Praha – západ odmítnuta rozhodnutím ze dne 8. dubna 2013, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno Krajským soudem v Praze (Česká republika) dne 17. června 2013.

35. Podle tohoto soudu byl evropský platební rozkaz společnosti Catlin Europe řádně doručen, a to způsobem předpokládaným v článku 14 nařízení č. 1896/2006. Kromě toho nemůže chybějící vyrozumění adresáta o tom, že může odmítnout přijetí doručované písemnosti podle čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007, způsobit neplatnost či možnost přezkumu platebního rozkazu, neboť nařízení č. 1896/2006 takový následek nepředpokládá.

36. Catlin Europe podala dovolání k Nejvyššímu soudu.

37. Tento soud si klade otázku, zda skutečnost, že ve věci, jež mu byla předložena, nebyly splněny požadavky čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007, zakládá právo na přezkum platebního rozkazu ve smyslu článku 20 nařízení č. 1896/2006.

38. Posledně uvedené nařízení zejména podle předkládajícího soudu neobsahuje žádné ustanovení, které by normovalo jazyk, v jakém má být návrh na vydání platebního rozkazu doručen žalované straně. Kromě toho na rozdíl od nařízení č. 1393/2007 obsahuje nařízení č. 1896/2006 zvláštní pravidla založená na používání standardizovaných formulářů uvedených v jeho přílohách, které musejí být vyplňovány převážně pomocí předem nadefinovaných číselných kódů. Předkládající soud se proto zamýšlí, zda lze mít za to, že čistě formální procesní pochybení, jakého se dovolává společnost Catlin Europe, je způsobilé porušit její právo na obhajobu.

39. Za těchto podmínek se Nejvyšší soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 20 odst. 2 [nařízení č. 1896/2006] [...] vykládat tak, že absence poučení adresáta o možnosti odmítnout přijetí doručované písemnosti dle čl. 8 odst. 1 [nařízení č. 1393/2007] [...] zakládá právo žalovaného (adresáta) žádat přezkum evropského platebního rozkazu podle čl. 20 odst. 2 [nařízení č. 1896/2006] [...]?“

III. Analýza

A. Souhrn argumentů zúčastněných stran

40. Písemná vyjádření předložily společnost O.K. Trans Praha, řecká, italská a rakouská vláda, jakož i Evropská komise. Nikdo nepožádal o konání jednání, a Soudní dvůr je ani nezorganizoval.

41. Společnost O.K. Trans Praha se domnívá, že v projednávané věci nenastala žádná výjimečná okolnost, jež by mohla být důvodem pro přezkum evropského platebního rozkazu na základě čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1896/2006.

42. Podle společnosti O.K. Trans Praha totiž tomuto řízení o evropském platebním rozkazu předcházela tři jiná řízení stejného druhu a společnost Catlin Europe v rámci těchto tří řízení pokaždé podala odpor, což dokazuje, že znala možnosti své obrany. Chybějící poučení o možnosti odmítnout přijetí této zásluky tak podle společnosti O.K. Trans Praha nemělo žádný dopad na právo společnosti Catlin Europe na obhajobu.

43. Skutečnost, že v tomto případě nebyl podán odpor, byla podle společnosti O.K. Trans Praha zapříčiněna chybou zaměstnance společnosti Catlin Europe, která se nyní snaží tuto chybu napravit pokusem domoci se přezkumu platebního rozkazu.

44. Řecká vláda poznamenává, že cílem sledovaným nařízeními č. 1896/2006 a č. 1393/2007 je zajistit spravedlivou rovnováhu mezi zájmy žalobce a zájmy žalovaného, a to sladěním cílů efektivity a rychlosti předávání procesních písemností s požadavkem zajistit dostatečnou ochranu práva adresátů těchto písemností na obhajobu.

45. Řecká vláda dále poukazuje na ustálenou judikaturu, z níž plyne, že podle nařízení č. 1393/2007 musí přijímající subjekt, který soudní nebo mimosoudní písemnost adresátovi doručuje, v každém případě k uvedené písemnosti přiložit jednotný formulář uvedený v příloze II tohoto nařízení informující tohoto adresáta o jeho právu odmítnout přijetí této písemnosti, pokud není vyhotovena v jazyce, jemuž adresát rozumí nebo o němž se má za to, že mu rozumí, nebo k ní není připojen překlad do některého z těchto jazyků⁴.

46. Podle řecké vlády z toho vyplývá, že výklad možnosti přezkumu evropského platebního rozkazu ve výjimečných případech, jež je upravena v čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1896/2006, nemůže vést k oslabení práva adresáta takového platebního rozkazu na obhajobu.

47. Podle řecké vlády je přitom zjevné, že k porušení práva na obhajobu dojde, jestliže žalovaný není s to bez odpovídajícího překladu pochopit obsah návrhu na vydání platebního rozkazu, a seznámit se tudíž s nárokem, jenž je vůči němu uplatňován, neboť za těchto okolností se není schopen se znalostí věci rozhodnout, zda se má proti návrhu bránit či nikoli.

48. Řecká vláda se proto domnívá, že nevyrozumění adresáta evropského platebního rozkazu o tom, že má možnost odmítnout přijetí doručované písemnosti z důvodu, že nebyla vyhotovena v jednom z jazyků uvedených v článku 8 nařízení č. 1393/2007 ani k ní není připojen překlad do některého z těchto jazyků, musí být považováno za výjimečný případ ve smyslu čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1896/2006, a tedy odůvodňovat přezkum na základě tohoto ustanovení.

49. Italská vláda je naproti tomu toho názoru, že nevyrozumění adresáta o možnosti odmítnout přijetí doručované písemnosti, která není vyhotovena v jazyce adresáta nebo v jazyce, který adresát zná, nezakládá adresátovi právo žádat přezkum evropského platebního rozkazu podle čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1896/2006.

50. Taková formální vada podle italské vlády nezpůsobuje ani neplatnost doručované písemnosti, ani neplatnost doručovacího postupu. Jeho vady musí být pouze zhojeny tím, že dotyčné straně bude předán jednotný formulář uvedený v příloze II nařízení č. 1393/2007 s tím, že lhůta pro podání odporu na základě čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1896/2006 začne běžet teprve od tohoto zhojení vad. Za těchto okolností není podle italské vlády v projednávané věci splněna předchozí podmínka použití článku 20 nařízení č. 1896/2006, totiž že žalovaný poskytne důkaz, že mu dovolávaná okolnost zabránila v podání odporu ve stanovené lhůtě.

4 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157.

51. Italská vláda dodává, že vadné doručení z důvodu nevyrozumění adresáta o možnosti odmítnout přijetí písemnosti nepatří mezi okolnosti uvedené v tomto článku 20, které odůvodňují přezkum.

52. Rakouská vláda dospívá k témuž závěru jako vláda italská, avšak na základě částečně odlišné argumentace: nařízení č. 1896/2006 sice obsahuje některá ustanovení týkající se doručování evropského platebního rozkazu žalovanému, avšak neobsahuje žádné pravidlo ohledně jazyka, v němž má být písemnost doručena.

53. Nicméně otázky týkající se doručování, jež nejsou v nařízení č. 1896/2006 upraveny, musí být podle rakouské vlády posouzeny na základě nařízení č. 1393/2007.

54. Rakouská vláda z toho dovozuje, že podle článku 8 posledně uvedeného nařízení musí být evropský platební rozkaz doručen s překladem, a pokud překlad chybí, musí být žalovaný poučen o svém právu odmítnout přijetí písemnosti.

55. Podle rakouské vlády však není jasné, zda je v některých případech nutný také překlad kopie návrhu na vydání platebního rozkazu nebo zda může být tento překlad požadován.

56. Rakouská vláda uvádí, že podle čl. 12 odst. 2 nařízení č. 1896/2006 musí být evropský platební rozkaz vydán spolu s kopií návrhu na jeho vydání.

57. Na jedné straně podle rakouské vlády platí, že tento návrh má podobu formuláře, v němž má navrhovatel pouze zaškrtnout různá políčka, takže žalovaný by jeho obsahu mohl snadno porozumět na základě souběžné četby formuláře, tak jak byl stanoven a zveřejněn v jeho jazyce.

58. Na druhé straně však podle rakouské vlády není vyloučeno, že návrh bude obsahovat rovněž důležité informace v podobě vepsaného textu.

59. V posledně uvedeném případě a za předpokladu, že adresát nebyl poučen o svém právu odmítnout přijetí písemnosti, i když nebyla vyhotovena v jazyce, kterému rozumí, je třeba podle rakouské vlády posoudit, zda došlo k platnému doručení.

60. Rakouská vláda se v této souvislosti domnívá, že lze tvrdit, že buď tomu tak není, takže lhůta pro podání odporu nezačala běžet, anebo je třeba analogicky použít čl. 20 odst. 1 nařízení č. 1896/2006.

61. Naopak použití odstavce 2 téhož článku není podle rakouské vlády v případě takové formální vady možné. Toto ustanovení se totiž týká pouze neoprávněného vydání platebního rozkazu z důvodu věcného pochybení. Ve věci v původním řízení však byl platební rozkaz vydán oprávněně a případná čistě formální chyba nastala pouze v pozdějším stadiu řízení, a sice při doručení žalovanému.

62. Podle názoru Komise nemohou být obě procesní pochybení, kterými je podle společnosti Catlin Europe v projednávané věci stíženo doručení evropského platebního rozkazu – a sice zaprvé skutečnost, že kopie návrhu na vydání tohoto platebního rozkazu, která musí být k tomuto platebnímu rozkazu připojena, nebyla vyhotovena ani v jazyce, jemuž adresát rozumí, ani v jednom z úředních jazyků přijímajícího členského státu, a zadruhé skutečnost, že žalovaná nebyla vyrozuměna o svém právu odmítnout přijetí předmětné písemnosti v souladu s článkem 8 nařízení č. 1393/2007 – považována za výjimečné okolnosti, které odůvodňují přezkum platebního rozkazu na základě článku 20 nařízení č. 1896/2006.

63. Komise uvádí, že jakýkoli jiný výklad by nebyl v souladu s cílem řízení o evropském platebním rozkazu.

64. Komise v tomto ohledu poukazuje na skutečnost, že cílem nařízení č. 1896/2006 je zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně.

65. Řízení je podle Komise charakterizováno existencí formuláře návrhu, jenž tvoří přílohu nařízení a je zveřejněn ve všech úředních jazycích Unie. Standardizovaný formulář musí být vyplněn s pomocí číselných kódů, jež jsou ve všech jazykových zněních totožné, takže žalovaný je s to pochopit, že vůči němu bylo zahájeno řízení, a seznámit se s přesným předmětem návrhu a s důvody, proč je peněžní nárok uplatňován.

66. Komise dodává, že žalovaná byla o možnosti podat proti platebnímu rozkazu odpor vyrozuměna.

67. Komise je navíc toho názoru, že právo požadovat přezkum platebního rozkazu je omezeno na případy charakterizované existencí výjimečných okolností, což znamená, že žalovanému nemá být poskytnuta další příležitost podat odpor.

68. Toto pochybení lze podle Komise každopádně snadno zhojit tím, že žalovanému bude zaslán překlad návrhu na vydání platebního rozkazu.

B. Posouzení

69. Předkládající soud se zaprvé táže, zda nařízení č. 1896/2006 a č. 1393/2007 musejí být vykládána v tom smyslu, že při doručování evropského platebního rozkazu žalovanému s bydlištěm na území jiného členského státu musí být adresát tohoto platebního rozkazu v případě, že návrh na vydání platebního rozkazu nebyl vyhotoven v jazyce, kterému tento adresát rozumí, ani v úředním jazyce členského státu výkonu, nebo v případě, že je v daném členském státě několik úředních jazyků, ani v úředním jazyce či v jednom z úředních jazyků místa doručení, ani k němu nebyl připojen překlad do některého z těchto jazyků, řádně poučen prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze II nařízení č. 1393/2007 o svém právu odmítnout přijetí písemnosti.

70. Zadruhé se předkládající soud táže, jaké jsou důsledky nepoučení adresáta o jeho právu odmítnout přijetí doručované písemnosti v rozporu s čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007, a konkrétně zda taková okolnost může založit právo žádat o přezkum evropského platebního rozkazu podle čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1896/2006.

1. První část – použitelnost požadavků čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 v souladu s požadavky nařízení č. 1896/2006

a) Judikatura Soudního dvora

71. Budu odkazovat především na rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, zejména na body 50 až 56 a citovanou judikaturu), který se již touto problematikou ve značném rozsahu zabýval ve vztahu k nařízení č. 1393/2007.

72. Soudní dvůr v tomto rozsudku potvrdil svou dřívější judikaturu⁵, když v bodě 50 uvedeného rozsudku zopakoval, že možnost odmítnout přijetí předmětné písemnosti stanovená v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 představuje právo adresáta této písemnosti.

⁵ – A sice rozsudek ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 49). Viz rovněž mé stanovisko v uvedené věci (EU:C:2015:33), kde jsem se touto záležitostí specificky zabýval, a usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, bod 61).

73. Soudní dvůr v uvedeném rozsudku rovněž potvrdil, že právo odmítnout přijetí doručované písemnosti vyplývá z nezbytnosti chránit právo adresáta této písemnosti na obhajobu v souladu s požadavky spravedlivého procesu zakotvenými v čl. 47 druhém pododstavci Listiny základních práv Evropské unie a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950⁶. Platí totiž, že i když je účelem nařízení č. 1393/2007 v první řadě zlepšení účinnosti a rychlosti soudních řízení, jakož i zajištění řádného výkonu spravedlnosti, Soudní dvůr rozhodl, že uvedených cílů nelze dosáhnout tak, že bude, ať již jakýmkoli způsobem, oslabeno skutečné dodržování práva adresátů dotčených písemností na obhajobu⁷.

74. Z tohoto důvodu je tedy nutno dbát nejen na to, aby adresát písemnosti skutečně předmětnou písemnost obdržel, ale rovněž na to, aby mu bylo umožněno seznámit se s významem a dosahem žaloby podané proti němu v zahraničí, jakož i tento význam a dosah skutečně a v plném rozsahu pochopit, aby mohl účelně připravit svou obhajobu a uplatnit svá práva v členském státě původu⁸.

75. K tomu, aby toto právo na odmítnutí uvedené v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 mohlo účelně vyvolat účinky, je přitom nezbytné, aby byl adresát písemnosti předtím řádně písemně informován o existenci tohoto práva⁹.

76. V rámci systému zavedeného nařízením č. 1393/2007 mu tato informace musí být poskytnuta prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze II tohoto nařízení¹⁰.

77. Co se týče působnosti, kterou je třeba přiznat tomuto jednotnému formuláři, Soudní dvůr již rozhodl, že nařízení č. 1393/2007 neobsahuje žádnou výjimku z jeho používání¹¹.

78. Z této úvahy, jakož i z účelu sledovaného jednotným formulářem uvedeným v příloze II nařízení č. 1393/2007, jak je popsán v bodech 75 a 76 tohoto stanoviska, Soudní dvůr vyvodil, že přijímající subjekt musí za všech okolností, aniž má v tomto ohledu prostor pro uvážení, vyrozumět adresáta písemnosti o jeho právu odmítnout její přijetí, a za tímto účelem systematicky používat uvedený jednotný formulář¹².

b) Uplatnění na projednávaný případ

79. V projednávané věci vyvstává otázka, zda se výše uvedené úvahy musí uplatnit i v rámci nařízení č. 1896/2006.

80. Jak uvedla rakouská vláda, musí být otázky týkající se doručování, jež nejsou v tomto nařízení upraveny, posouzeny na základě nařízení č. 1393/2007. Článek 27 nařízení č. 1896/2006 totiž výslovně stanoví, že tímto nařízením není dotčeno použití nařízení č. 1348/2000, jež bylo nahrazeno nařízením č. 1393/2007. Podle čl. 25 odst. 2 posledně uvedeného nařízení se navíc odkazy na nařízení č. 1348/2000 považují za odkazy na nařízení č. 1393/2007.

6 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 51). V tomto smyslu viz rovněž usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, bod 73).

7 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 51). V tomto smyslu viz též rozsudek ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, body 30 a 31), a usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, body 48 a 49).

8 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 52 a citovaná judikatura).

9 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 53 a citovaná judikatura).

10 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 54 a citovaná judikatura).

11 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 55 a citovaná judikatura).

12 – Viz rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 56 a citovaná judikatura).

81. Je jasné, že v projednávané věci musí být návrh na vydání evropského platebního rozkazu, který je úkonem, jímž se zahajuje řízení směřující k vydání evropského platebního rozkazu, kvalifikován jako „písemnost“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007.

82. Jak uvádí rakouská vláda, čl. 12 odst. 2 nařízení č. 1896/2006 výslovně stanoví, že evropský platební rozkaz se vydává spolu s kopií formuláře návrhu¹³, takže platební rozkaz musí být žalovanému doručen spolu s návrhem. V projednávaném případě k takovému dvojímu doručení došlo.

83. Požadavky čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 se tudíž použijí nejen na doručení samotného platebního rozkazu, ale i na doručení návrhu na jeho vydání. Obě tyto písemnosti tedy musejí být doručeny adresátovi v jazyce, o němž se má ve smyslu uvedeného čl. 8 odst. 1 za to, že mu adresát bude rozumět, a není-li tomu tak, musí být k doručované písemnosti připojen jednotný formulář uvedený v příloze II tohoto nařízení, jímž bude dotyčná osoba vyrozuměna o svém právu odmítnout přijetí předmětné písemnosti.

84. K výše uvedenému závěru je nutno dospět tím spíše, že řízení o evropském platebním rozkazu zavedené nařízením č. 1896/2006 není řízením kontradiktorním v tom smyslu, že vnitrostátní soud rozhoduje pouze o návrhu podaném žalobcem, aniž je žalovaný vůbec uvědomen o tom, že je vůči němu vedeno řízení.

85. Teprve ve stadiu doručení platebního rozkazu má tedy žalovaný možnost dozvědět se o existenci návrhu a seznámit se s jeho obsahem. Dodržování práva na obhajobu, jehož zachování je cílem čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007, má tedy v tomto kontextu obzvláště velký význam.

86. Okolnost, že podle nařízení č. 1896/2006 se návrh na vydání platebního rozkazu podává pomocí jednotného formuláře, jehož vzor se nachází v příloze I tohoto nařízení, je v tomto směru irelevantní.

87. Přestože celá řada políček tohoto jednotného formuláře může být vyplněna pomocí předem nadefinovaných kódů, a je tedy snadno srozumitelná, neboť informace k těmto kódům byly zveřejněny v *Úředním věstníku Evropské unie* ve všech úředních jazycích Unie, nemění to nic na tom, že uvedený jednotný formulář také vyžaduje, aby žalobce uvedl, jak vyplývá z čl. 7 odst. 2 písm. d) a e) uvedeného nařízení, podrobnější vysvětlení k popisu konkrétních okolností, kterých se dovolává jako základu nároku, jakož i důkazní prostředky podporující nárok. Žalovaný přitom musí mít možnost seznámit se s těmito skutečnostmi v jazyce, o němž se má za to, že jej ovládá, aby mohl skutečně a úplně porozumět smyslu a rozsahu řízení zahájeného vůči němu v zahraničí, a případně si připravit obhajobu.

88. Je třeba uzavřít, že obligatorní a systematický charakter používání jednotného formuláře uvedeného v příloze II nařízení č. 1393/2007 se uplatní stejným způsobem na doručování evropského platebního rozkazu a na souběžné doručování návrhu na jeho vydání.

2. Druhá část – jaké důsledky vyplývají z porušení uvedené povinnosti?

a) Judikatura Soudního dvora

89. Předně, jak uvedla Komise, článek 8 nařízení č. 1393/2007 nehovoří o právních následcích nevyrozumění adresáta písemnosti o jeho právu odmítnout její přijetí. Z žádného ustanovení tohoto nařízení nevyplývá, že by takováto absence poučení vedla k neplatnosti doručovacího postupu.

¹³ – Tuto povinnost lze vysvětlit tím, že žalovaný musí být na tomto základě schopen získat nezbytné informace, aby se mohl rozhodnout, zda podá odpor (bod 13 odůvodnění nařízení č. 1896/2006).

90. Soudní dvůr ve věci, ve které písemnost nebyla vyhotovena v úředním jazyce přijímajícího členského státu nebo v jazyce členského státu původu, jemuž adresát rozumí, rozhodl, že odesílatel může tuto procesní vadu zhojit zasláním požadovaného překladu žalovanému¹⁴.

91. Dále budu opět odkazovat na rozsudek ze dne 2. března 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, zejména na jeho body 57 a 58).

92. V bodě 57 zmíněného rozsudku se uvádí, že „v případě, že přijímající subjekt, který doručuje dotčenou písemnost jejímu adresátovi s bydlištěm v jiném členském státě, nepřiložil jednotný formulář uvedený v příloze II nařízení č. 1393/2007, *nemůže tato vada způsobit neplatnost ani doručované písemnosti, ani řízení týkajícího se doručení*, neboť takový důsledek by byl neslučitelný s cílem sledovaným tímto nařízením, který spočívá ve stanovení přímého, rychlého a účinného způsobu zasílání písemností ve věcech občanských a obchodních mezi členskými státy“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

93. Naproti tomu v jeho bodě 58 se uvádí, že „jelikož přiložení uvedeného jednotného formuláře představuje podstatnou procesní náležitost, která má zaručit ochranu práva adresáta písemnosti na obhajobu, *jeho nepřiložení musí přijímající subjekt zhojit v souladu s ustanoveními v nařízení č. 1393/2007*. Tento přijímající subjekt tedy bude muset neprodleně informovat adresáta písemnosti o jeho právu odmítnout její přijetí a podle čl. 8 odst. 1 tohoto nařízení mu zaslat tento jednotný formulář“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

b) Uplatnění na projednávaný případ

94. Domnívám se, že z týchž důvodů, jaké byly uvedeny v bodech 79 až 88 tohoto stanoviska, musejí tatáž pravidla zjevně analogicky platit pro doručování písemností v rámci nařízení č. 1896/2006.

95. Jak Soudní dvůr rozhodl, teprve poté, co byl adresát skutečně vyrozuměn o svém právu odmítnout přijetí písemnosti a tohoto práva využil, může soud, kterému byla věc předložena, přezkoumat opodstatněnost tohoto odmítnutí¹⁵.

96. V takovém případě, kdy – stejně jako v projednávané věci – nebyl k návrhu na vydání platebního rozkazu doručenému žalovanému a vyhotovenému v jiném jazyce, než jsou jazyky uvedené v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007, přiložen jednotný formulář uvedený v příloze II tohoto nařízení, musí být toto opomenutí a nevyrozumění adresáta písemnosti o jeho právu odmítnout přijetí této písemnosti, jež vyplývá z takového opomenutí, zhojeno tak, že žalovanému bude neprodleně a v souladu s ustanoveními uvedeného nařízení tento jednotný formulář předán.

97. Z judikatury ostatně vyplývá, že v případě takového vadného doručení, k jakému došlo v projednávané věci, se evropský platební rozkaz nestal platně vykonatelným a lhůta, v níž musí žalovaný podat odpor, nezačala běžet¹⁶.

98. Otázka přezkumu evropského platebního rozkazu na základě článku 20 nařízení č. 1896/2006, jak byla vznesena předkládajícím soudem, za těchto podmínek nevystává.

14 – Viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2005, Leffler (C-443/03, EU:C:2005:665, body 38 a 53).

15 – Viz usnesení ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat S. L. (C-384/14, EU:C:2016:316, body 62 a 89).

16 – Viz analogicky rozsudek ze dne 4. září 2014, eco cosmetics a Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 a C-120/13, EU:C:2014:2144, body 41 až 43 a bod 48).

99. Formální vadu, již je stíženo doručení návrhu na vydání platebního rozkazu, totiž nelze kvalifikovat jinak než jako předběžnou otázku vyvstávající před fází přezkumu: přezkum totiž předpokládá, že lhůta pro podání odporu uplynula, avšak vzhledem k procesnímu pochybení, jímž je stíženo doručení, tato lhůta ani nezačala běžet.

100. Soudní dvůr již navíc stran uvedeného ustanovení judikoval, že zaprvé vzhledem k tomu, že záměrem unijního normotvůrce bylo omezit využití přezkumného řízení, musí být uvedený článek vykládán restriktivně¹⁷. Zadruhé takové řízení předpokládá existenci buď „mimořádných“ okolností ve smyslu odst. 1 čl. 20¹⁸, nebo „výjimečných“ okolností ve smyslu odstavce 2 téhož článku¹⁹. Zatřetí jsou tyto případy v tomto článku uvedeny taxativně, „příčemž absence doručení mezi [tam uvedené] případy nepatří“²⁰. Začtvrté možnost přezkumu platebního rozkazu poté, co se tento stal vykonatelným a uplynula lhůta pro podání odporu, nemůže vést k tomu, že žalovanému bude dána druhá příležitost napadnout nárok²¹.

101. Vzhledem k výše uvedenému jsem toho názoru, že na rozdíl od toho, co tvrdí řecká vláda, nemohou procesní pochybení uvedená žalovanou odůvodnit přezkum evropského platebního rozkazu s ohledem na okolnosti uvedené v článku 20 nařízení č. 1896/2006²².

102. Konkrétně čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1896/2006, na něž se předkládající soud dotazuje Soudního dvora, zmiňuje dva důvody přezkumu platebního rozkazu. V prvním případě musí být zjevné, že s ohledem na požadavky stanovené uvedeným nařízením byl vydán chybně. V druhém případě mohou být důvodem přezkumu jiné výjimečné okolnosti.

103. Pokud jde o první důvod, jak uvedla Komise, je nutno konstatovat, že předkládací usnesení neuvádí žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že by byl evropský platební rozkaz *zjevně* vydán *chybně*. Evropský platební rozkaz byl vydán v souladu s požadavky stanovenými v nařízení. Co se týče procesního pochybení vyplývajícího z toho, že k doručení písemnosti nedošlo v souladu s nařízením č. 1393/2007, lze je zhojit zasláním požadovaného překladu žalované, jak bylo uvedeno v bodech 90 až 93 tohoto stanoviska.

104. Pokud jde o druhý důvod, je třeba posoudit, zda v daném případě může být přezkum evropského platebního rozkazu odůvodněn jinými výjimečnými okolnostmi.

105. Domnívám se (stejně jako Komise), že takovými výjimečnými okolnostmi mohou být buď procesní pochybení, nebo pochybení dotýkající se samotných charakteristických vlastností peněžního nároku, který je předmětem platebního rozkazu. Jelikož měl Soudní dvůr za to, že článek 20 nařízení č. 1896/2006 musí být vykládán restriktivně, nemůže k přezkumu platebního rozkazu dojít z důvodu jakékoli procesní vady. Aby procesní vada představovala výjimečnou okolnost, musí mít přímý dopad na právo žalovaného na obhajobu, a sice v projednávané věci na jeho právo podat odpor vůči platebnímu rozkazu v souladu s článkem 16 uvedeného nařízení.

106. Jak ostatně uvedla italská vláda, právě absence ustanovení stanovícího neplatnost písemnosti nebo jejího doručení při nevyrozumění adresáta o možnosti odmítnout doručení nasvědčuje tomu, že vadu lze zhojit. Jak jsem uvedl, vada doručení spočívající v tom, že doručovaná písemnost nebyla vyhotovena v jazyce, který adresát zná nebo kterému rozumí, může být zhojena tím, že adresátovi bude následně neprodleně doručena kopie přeložené písemnosti, aniž tím bude jakkoli omezeno jeho právo podat odpor.

17 – Rozsudek ze dne 22. října 2015, Thomas Cook Belgium (C-245/14, EU:C:2015:715, bod 31).

18 – Viz usnesení ze dne 21. března 2013, Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205, body 20 až 25).

19 – Viz rozsudek ze dne 22. října 2015, Thomas Cook Belgium (C-245/14, EU:C:2015:715, body 29 až 30).

20 – Rozsudek ze dne 4. září 2014, eco cosmetics a Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 a C-120/13, EU:C:2014:2144, bod 44).

21 – Viz rozsudek ze dne 22. října 2015, Thomas Cook Belgium (C-245/14, EU:C:2015:715, bod 48).

22 – Je třeba poukázat na to, že tuto tezi hájí také O. K. Trans Praha, italská a rakouská vláda i Komise.

107. To také znamená, že podle čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1393/2007²³ nemá vada doručení z důvodu nevyrozumění adresáta o možnosti odmítnout doručovanou písemnost sama o sobě za následek neplatnost doručení, nýbrž pouze posunutí *dies a quo* lhůty pro podání odporu ve smyslu ustanovení čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1896/2006.

IV. Závěry

108. Z těchto důvodů navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžnou otázku položenou Nejvyšším soudem (Česká republika) odpověděl následovně:

- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 musí být vykládána v tom smyslu, že při doručování evropského platebního rozkazu žalovanému s bydlištěm na území jiného členského státu musí být adresát tohoto platebního rozkazu v případě, že návrh na vydání platebního rozkazu nebyl vyhotoven v jazyce, kterému tento adresát rozumí, ani v úředním jazyce členského státu výkonu, nebo v případě, že v daném členském státě je několik úředních jazyků, ani v úředním jazyce či v jednom z úředních jazyků místa doručení, ani k němu nebyl připojen překlad do některého z těchto jazyků, řádně poučen prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze II nařízení č. 1393/2007 o svém právu odmítnout přijetí písemnosti.
- V souladu s ustanoveními posledně uvedeného nařízení může být vada řízení v případě opomenutí této formality zhojena tím, že dotyčné osobě bude doručen jednotný formulář uvedený v příloze II tohoto nařízení.
- Dokud trvá procesní pochybení dotýkající se doručení platebního rozkazu spolu s návrhem na jeho vydání, nestane se tento platební rozkaz vykonatelným a lhůta stanovená žalovanému pro podání odporu nezačne běžet.

23 – Ten stanoví, že „datem doručení písemnosti [je] datum, kdy je v souladu s právními předpisy přijímajícího členského státu doručena písemnost spolu s překladem“.